

LA TUIES

— Mercè, a tu t'en passa alguna. Tu tens el pensament fixe en alguna cosa molt grossa.
— Només que regular, no siguis exagerada.

EL PASAJE DE LA PAZ O EL PUERTO FRANCO

Narración folletinesca, ingravida, espeluznante y onomatopéyica que nuestro ecuaníme director don Eleuterio Rufasta y Plantalamor ha escrito esta semana con aquella mala pata que le caracteriza, cuando los ingleses van a cobrarle las cuentas atrasadas.

— ¿Que de qué os quedáis sin mí? En vista de que sois unos sudados y no me mandáis pafias más que cuando hay eclipses de sol, iba a emprender un negocio que si me hubiese resultado, me río de Rockefeller y de Ford. Figuraos que me nombraban nada menos que gerente de la Sociedad «Bou, Petit i Cia., S. en C.», que se iba a dedicar al negocio de echar perros al mar en bicicleta, pero por culpa del maldito astracán, que será mi perdición, se fué todo en orris. Hice presentar la solicitud de concesión al Ayuntamiento por una señora, para ver si les hacía pieza y resultó que la buena mujer se llamaba Patrocinio Pellar — la Patro, como la decían en la Bombi — y le contestaron que p'atropellar ya hay bastante con los autotaxis.

En vista de ello y con tan plausible motivo os voy a decir en qué se parece una hortaliza que pica a un caldero que se cae. ¿No lo sabéis? En que ¡s'abolla!

Bueno; esta mañana, para acabarlo de arreglar, me ha pasado una de crespas. Os voy a hacer cinco céntimos para que no digáis que no os cuento nada. Vino a casa una señora revenida, de faz sonriente y me preguntó:

— ¿Usted es el señor Rufasta?

— Servidor y picapedrero.

— Yo me llamo Paz Tosa y vengo recomendada del señor Puerto.

— ¡Ah, sí! — hice yo con aquel entusiasmo. — ¿Puerto, aquel señor tan franco que todos lo llaman el Puerto franco?

— ¡Justa la maderal! El amigo de Romanones...

— ¡Eso mismo! ¡Puerto, el amigo del Conde, que por cierto hace un siglo que no le veo!

— Pues, bien: yo desearía que usted viese a su amigo Oscar Daban, aquel señor de la Trasatlántica, y que me proporcionase un pasaje gratuito para irme a Buenos Aires.

— Señora — hice yo —, Oscar daría...

— ¡Y ahora! ¿Qué se ha pensado usted?

— Digo que Oscar daría un pasaje contra su correspondiente importe en billetes de Banco, giro postal, letra de fácil cobro o marcos de cuadro, porque los de papel ya no los quieren ni regalados.

Ante el descontento que doña Paz demostraba, la hice un chiste a ver si se desensopecía. ¿En qué se parece un castillo feudal al «Edén Concert»? En que está lleno de troneras. Me dijo pallús y tótila. (Linotipista, no te equivoques, que recibiríamos del carpón.) Le leí una escena de *La reina Inca* y como aquel. Me engegó al botavante y se me marchó llamándome sóminas. Ya ven ustedes los dolores de cabeza que he tenido por culpa del pasaje de la Paz.

¿Conque habéis tenido nevada y todo, eh? Después hablaréis de la postergación de Barcelona. ¿Ya sabéis cuál es el pan más duro? El pa-vimento. Un clarinete se parece a la cédula en que es per-sona'l.

Uno que poda los arboles, ¿qué semejanza tiene con el

agua de Carabaña? Pues que ¡es-purga! Un propietario, ¿en qué se parece al marido de una nodriza? Pues, en que el primer l'hacendado y el segundo l'hacendado. El arca que hace más mal es el arcabuz y el más agradable el arca-chofa.

Mandadme una copia de las instrucciones de Merino para no resbalar cuando nieve y decidle que otra vez las publique con dos días de anticipación. Recaditos a Maynar, el del debido y a Durán y Tortajada, cada día más elegante.

RUFASTA

Comunicaciones interrumpidas

A consecuencia de la abundante nieve que ha caído estos días en el Pirineo, los trasatlánticos que hacen el servicio de Benasque a Cuarte han tenido que suspender sus viajes, por haber quedado cerrados algunos puertos de dichos montes.

(Nota de la Redacción: Suponemos que la agencia que nos telegrafía esta noticia nos ha tomado dulcemente el pelo.)

Fecundidad

En el pueblo de Nuez, la yegua del boticario ha dado a luz cinco pollinos.

El garañón de la citada yegua es propiedad del señor Alcalde. Con tal motivo, el burro del Alcalde ha sido muy elogiado.

Pérdida

Telegrafían de Quiñones de Abajo que una mujer ha denunciado al juzgado la pérdida de una falda de lana dentro de la cual estaba su hija, una tierna zagala de diez y seis años de edad.

Se sospecha que la inocente criatura se haya dejado levantar la camisa por algún pastor de los que ha-

bitan por aquella comarca y le hayan hecho un estropicio o una criatura.

Lo que sabe todo el mundo

Como a nosotros nos gusta la gente que habla claro y de cosas comprensibles, reproducimos el siguiente artículo de la revista *Elegante*, que se publica en Barcelona y que leemos siempre con aquella delectación por que somos gente aristócrata y refinada, mal nos está el decirlo:

«Batik» y pintados a mano por María Luz

Como toda palabra nueva, esta de «Batik» carecía para nosotros de sentido hasta hace muy poco... «Batik», «Batik»... Suena armoniosamente, pero no quiere decir nada; sentíamos tentaciones de argüir. Mas he aquí que ahora la exótica palabra se hace hermana de las palabras nuestras y, evocadora, hace surgir en nuestra mente visión precisa de arte y de belleza. No se nos esconde ya el significado ni el origen de la consabida palabreja, y ello es causa de que nos suene mejor y de que mejor la comprendamos. ¿Quién no sabe ya que los indígenas de Java practicaban desde hace siglos, el procedimiento «batik» para el teñido? ¿Quién ignora que entre ellos tuvo la palabra «batik» concepto definido, de carácter puramente técnico, significando dibujar, escribir o pintar con cera, sobre algodón blanco, para teñirlo de varios colores?

Efectivamente, eso es una cosa que la sabe todo el mundo... que haya leído *Elegante*.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 20, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

La crisi del carbó

Aquesta anècdota ens ha sigut contada per l'interprete d'un dels millors hotels de Barcelona, el nom del qual reservem per a no fer-li reclam gratuïta.

Una senyora que anava plena de brillants i s'estatjava en una habitació de vint-i-cinc pessetes diàries, es dirigeix al mostrador per fer una reclamació.

— Senyor gerent: estic molt descontenta del servei d'aquest hotel. Ahir a la nit, la calefacció estava apagada.

— Què diu!

— Si, senyor, si Jo tenia els peus gelats com un biscuit glacé i per poguer-m'els escalfar no vaig tenir altre remei que rentar-m'els!

L'odiosa comparació

El conegut actor S.nt.g. assatjava una obra en la que en una de les escenes un galan jove principiant havia de demostrar palesament la seva sor-

presa davant d'un incident que formava una part importantíssima de la trama.

El xicot no hi entrava de cap de les maneres, malgrat les moltes recomanacions que li feia el director d'escena.

— Miri — li digué per fi en S.nt.g., — el posat que ha d'adoptar vostè a l'entrar en escena, ha d'ésser demostrant una gran sorpresa. Vostè sap lo que és sorpresa?

— Si... senyor...

— Es com si ara vostè entra aquí, sap?, i li diuen que la primera actriu és una dona honrada!

La dolçor de la llar

En R.q.s.ns, el conegut negociant de curtits, casat des de fa poc temps, ha gaudit d'una lluna de mel efímera. Divergència de caràcters, diferència d'edat, gustos oposats, tot contribueix a que es baralli amb regular freqüència amb la seva dolça mitja taronja.

L'altre dia, la discussió va acabar — com acostumen a acabar les dones aquestes coses, sobretot quan no tenen raó — amb un torrent de llàgrimes.

— Sembla mentida que em tractis així! — ploriquejava la muller d'en R.q.s.ns. — I encara no fa tres mesos deies que estaves boig per mi!

— Ja tens raó, ja! — Confessà en R.q.s.ns. — Ho deia sense creure-m'ho; però ara veig que tenia raó!

La bona resposta

El jove *snob* R.m.. troba pel carrer una modisteta fàcil i després de fer convenientment el ximple al seu costat, li diu, quasi sense cercar preliminars:

— Vol que anem a sopar, senyoreta?

— A sopar? — pregunta la noia. — I ara!, vostè té moltes ganes de riure!

I en R.m., molt seriós:

— Precisament, senyoreta — respon. — Precisament...

Les proves palpables

Aquella nit, el senyor B.ldr.ch, ric comerciant en ous d'usos, no podia anar a veure a la seva amigueta. Tenia de celebrar una entrevista amb un comprador de categoria i el negoci és el negoci.

Va escriure unes ratlles, les va tancar en un sobre i cridà al meritori.

— Mira, noi — li digué. — Agafa el tramvia, ves-t'en a casa la senyoreta Emília i entrega-li això de part meva.

— Espero resposta?

— No.

Una sentència:

— Si això de sortir banyes fos veritat, els botons anirien a ral el quilo, per excès de primera matèria i els carrers de les ciutats serien immenses deveses on hi pasturarien tots els marits!

El noi complí la comanda i en trucar a la porta de la torreta on vivia la noia:

— Esperis un moment — respongué la veu de l'Emília. — No puc obrir...

— És que tinc pressa...

— Ja vaig, ja..., és que surto del bany, sap, jove? i estic tota nua...

— Bé, bé... — digué el noi.

— Què es creu que l'enganyo? — continuà la veu de la xamosa criatura. — Miri pel forat del pany i s'en convencerà...

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

Una desgràcia

FERIA dies que en Joan — empleat d'un agent administratiu molt conegut de Barcelona, el nom del qual callarem per tal que no ens digui indiscrets — anava a darrera d'una superba rossa, mecanògrafa d'un despatx veí al seu.

Molta làbia i molts regalets li va costar aconseguir aquella conquesta, però, per fi, un diumenge, sortint de la « Bohèmia », on anaven tots dos a ballar-ne uns quants, en Joan pogué convèncer-la i endur-se-la al discret i confortable « Xalet », on el xicot passà una de les més delicioses nits de tota la seva vida.

Passaren vuit dies i un matí, al llevar-se, en Joan va sentir un dolor sospitós en un cert lloc molt comprometedor del seu cos. Esverat, es dirigí a ca l'especialista, que li va dir que allò seria cosa de molta paciència, cura i d'unes aplicacions d'aquell famós medicament que va numerat com els tramvies de Barcelona.

El seu principal, que era molt bon home i sabia tots els seus tràngols amorosos, l'interrogà un dia:

— I doncs, Joan, com va acabar aquella conquesta? Vas poguer tastar quelcom?

— Ai! — respongué el pobre noi. — Si hagués sigut iastai raí, que no em trobaria ara de la manera que em trobo!

NANDU PETIT

- I doncs, qué m'en dius de la nevada? Quin fret, veritat?
- No se pas que hi veus! Jo ara és quan vaig més calenta.

La tanguista

— Ja és ben trist que pel meu mal cap, m'hagi de guanyar la vida amb els peus!

La llegenda del manresà

ELS manresans tenen fama d'ésser gent molt avariciosa i aficionada al diner, i d'això se n'ha fet una llegenda que un amic d'aquella població ens envia per a esplai dels llegidors nandulandescs.

Quan alguna dona va de part i aquest es presenta difícil, la llevadora posa en pràctica un truc que, segons assegurin, mai falla: acosta un duro a la *tuies* de la partera i diu:

*Manresà, bon manresà,
surt i mira lo que hi ha.*

I conta la llegenda que el manresà surt desseguida darrera el duro...

L'ARXIVER DE LLOFRIU

Les delícies del Kodak

NINGÚ que no conegués les intimitats de la rossa i opulenta Marguerida hauria pogut comprendre la demesurada afició que la jove muller del doctor Roscall tenia a la fotografia. A casa seva només es parlava de plaques, de reveladors, de clixés i de negatius. Era una fal·lera inexplicable.

El doctor Roscall, molt preocupat pels assumptes de la seva clínica, que li donava molts duros a guanyar, no s'en preocupava gens ni mica i anava pagant, sense replicar, les nombroses factures del material fotogràfic.

— Mentre s'entreté amb això — es deia el bon doctor — no es recorda d'anar a tes ni festes i així no és fàcil que me la fregeixi amb ningú.

Però el pobre doctor s'equivocava de mig a mig. Una tarda, la Gisela, antiga amiga de col·legi de la Marguerida, sorprengué el secret.

— Com és — li preguntà — que tens aquesta obsessió pel Kodak, noia? Això és una verdadera mania!

— No ho creguis! — respongué, amb somriure pícar, la Marguerida. — Lo de las fotografies no és més que una manera de poguer enganyar al meu marit sempre que vull i sense cap perill.

— Què dius ara!

— La exacta veritat. Quan vull passar una bona estoneta amb el meu amic, en Rafel, el faig venir a casa i ens tanquem al quarto on revelo les plaques. Si ve el meu marit i pregunta on sóc, la minyona li diu que estic revelant clixés. I, és clar, davant la por de què a l'obrir la porta la llum blanca faci malbé les plaques, impideix al meu marit entrar a veure què faig...

R. DE VILAFRANCA

NOVEL·LETA

DARRER CAPÍTOL

La Laieta tancà la porta de l'arcova d'una revolada i, excitadíssima, trasbalsada, tota ella un tremolor, atravessà sales i passadissos, topant amb mobles i cadires, fins arribar a la porta del quarto dormitori del senyor Ramon, on es quedà apoiada en el llindar respirant fatigosament.

Eрта, momificada, els seus ulls plens de terror quedaren fixos dominant el llarg del corredor i, convençuda de què ningú la seguia, es deixà caure vençuda contra el marc de la porta, mentre un gran respir d'alliberació sortí ofegat del seu pit.

Passats uns moments, s'aixugà front i ulls fent un esforç per a recobrar la perduda serenitat i se la sentí tossir, amb una tos forçada, una tos obertament bucal que ni de la gola li eixia.

Ràpidament s'agenollà i guaità pel forat del pany.

Estirat damunt del llit, il·luminat per la llum d'una pantalla de peu, el senyor Ramon llegia. La Laieta tornà a tossir i amb un peu mové una cadira. El senyor Ramon girà la vista i preguntà:

— Laieta!... Ets tu, Laieta?

— Si, sóc jo. M'havies cridat, oi?

— No. Entra.

La Laieta entrà, tancant la porta al seu darrera.

— M'havia semblat sentir el timbre.

— No, no. Llegia.

— I per què llegeixes tant, home? No saps que no et prova? I sempre aquests llibrots amb dones nues i en posicions tan excitadores.

— Què haig de fer, doncs, si tu fuges de mi? Si fins em fas dormir sol!

— Ramon! Ja saps que és el metge qui t'ho ha ordenat.

El senyor Ramon clogué els parpres i en un rictus d'amargor repetí maquinalment:

— El... metge... Ditxós metge! Ja n'estic tip de les seves restriccions! Fet i fet...

— Què? — féu la Laieta volent treure importància

a les paraules del senyor Ramon. — Ben bé que t'ha entès la malaltia.

— Entendre-la rai! Curar-me hauria de saber.

— Ja et curarà, home, no tinguis manies!

— Manies... manies... Bé prou que la sé la meva fi!

La Laieta s'apoià de colzes a n'el caire del llit i el senyor Ramon es quedà contemplant les línies exuberants de la seva esposa, en una contemplació morbosa i emmalaltida que li entenebria el cervell i li encenia el ulls en fosforescències satàniques. Ella, maternal, acaricianta, anà apropant-se-li i li agafà la testa enfebrida fent-li reposar en l'escalforeta del seu pit ubèrrim.

— Que bé s'hi està! — mormurà el senyor Ramon, refregant les seves galtes sarmentoses en l'amorós coixí de l'esposa. Així, deixant-me gronxar en la dolçor d'aquest breçol no em faria res morir!

— Ramon!

— Laieta! Laieta meva! Que t'estimo! Quan més segur estic de què t'haig de perdre, més avar em sento de tu, més te voldria sempre aprop meu, a n'els meus braços, agarrotant-te fort, fent-te meva, ben meva i de ningú més, ho sents?, de ningú més!

— No, t'excitis.

I per què llegeixes tant, home?

— Però tu em fuges, t'esmunys dels meus braços com una visió, i et vas esfumant i perdent enllà d'enllà, lluny, entre boires i voltada de núvols, fins que t'esborres del tot i no queda de tu més que una taca blanca que m'ennuvola la vista i em crema el cervell i m'asseca la gola...

— Ramon! Si jo no et deixo! Si jo t'estimo més que mai!

— A mi sol, veritat, a mi sol?

La Laieta s'el quedà mirant fixament, com volent-ne sapiguer tot el valor, tots els replecs d'aquella pregunta, i al convince's de què en els ulls d'ell no hi havia l'ombra més petita de sospita,

FIGURINS D'HIVERN

—Ja poden comprendre que amb la nevada d'aquests dies s'ha d'anar molt en compte i pendre sempre coses ben calentes. Si volen una senyora d'abric, em tenen a la seva disposició

FIGURINS D'HIVERN

Jo no sé si es pel fret o per lo que és, pero tots els loves que em segueixen, van amb les mans a la botaca

l'abraça amb efusió i petoneja-lo frenètica digué en un esclat:

— Si, si, a tu soll A tu soll — i dient-ho, cridava desentonada i l'estrenyia en els seus braços, i abiosa, com si tingués por de què li prenguessin, o com si al seu davant hi tingués un enemic imaginari que l'assetgés per clavar-li falconada.

El senyor Ramon, trèmol d'emoció, plorant com un infant, allargà el braç i volgué endinçar-lo per entre la bata de la Laietà.

Ella, sense convicció, protestà lleument:

— No, Ramon!... Avui, no!

— Deixa-me'l veure! Que encara el portes?

— Si, però, no fassis valenties!

— Si estic bo, dona, si estic més fort que mai! Deixa-me'l veure!

La Laietà apartà un xic el vaporós quimonó i el senyor Ramon, enfebrat, els ulls saltant-li de les òrbites, l'engrapà per la cintura i l'atregué amb totes les seves energies.

— Ramon..., no...

Ell, barbotejant paraules inharmoniques, sortint-li de la gola crits quasi salvatges, besà i succionà emmaranyat en un deliri de luxúria, fins que desfet, com una ruïna, caigué damunt del pol·crom edredó en un tremolor epiléptic i signant amb gestes que s'ofegava, que li mancava aire...

La Laietà l'abraça amorosa, el cobrí amb l'edre-

dó i amoiçant-lo i cantant-li cançons logrà fer-lo adormir en els seus braços. Després apagà el llum, sortí de puntetes del dormitori i, cantolosa, tement ésser espiada, entrà en el despatx del senyor Ramon, obrí el calaix central de la taula ministre i en tragué un objecte que amagà entre els plectres de la bata.

A través del passadís, se la veia avançar cap a l'arcova, com una ombra perduda en les tenebres que envoltaven la casa.

***

— Ja sóc aquí; què vols? Per què has vingut?

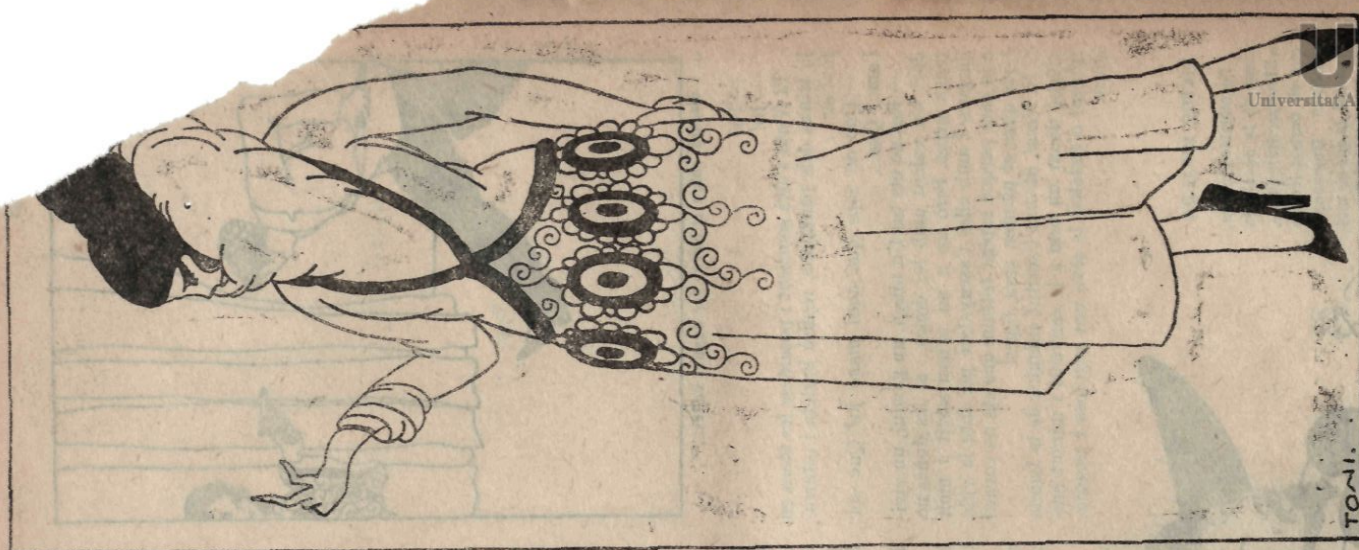
El *Nevat*, assentat dislipcent en una otonana, els colzes sobre els genolls, el caliquenyo a la boca, alçà la vista, se la mirà llarga estona i pei fi respongué enfàtic, sapient, provocador:

— A mi m'ho preguntes? Que no ho saps el que vull? *Pasta*.

— Ja t'he fet dir pel senyor Fidel que de mi no n'hauries ni un cèntim.

— De debò, *xarxa*? Vés, no em facis riure que se m'obre el tall!

— I el que he dit al senyor Fidel, t'ho dic a tu, I ara et dic més: si d'aquí cinc minuts no ets fora d'aquesta casa honrada, sortint per la on has entrat, per la finestra, que és la porta dels lladres, t'en treuré jo.

TONI.

FIGURINS D'HIVERN

—Tot hom m'alaba les meves mans, per lo hermoses que les fine. És l'últim consol que em queda!

... i disparà sobre el Nevat per dugues voltes...

— Tu?

— Jo!

El Nevat s'alçà somrient i posant-se les mans en la trinxa dels pantalons, replicà burleta i estarrufant-se:

— Que no saps que aquí mano jo? Que sóc l'amo? Que...

— Res no ets tu! Un ningú, un gandul, un vividor! Un valent amb les dones... si les dones no tenen urpes. Però an a mi m'han sortit i molt llargues i amb elles t'asenyalaré per tota la vida a la cara perquè sapiga tothom que ets un covard i que quan et planten cara, fuges!

El Nevat, davant l'actitut enèrgica de la Laieta volgué donar un tom a la conversa i mirant inútilment d'endolcir la seva veu angulosa i escardellenca:

— Escolta— digué —, no siguis *bresca*. Que no ho veus que el teu home s'està acabant? Que no ho veus que tu i jo, després, ens podem donar la gran vida?

— Mai, ho sents, mai!

— I per què? — féu ell, ja un xic nerviós.

— Perquè em fas fàstic!

— És veu que ja no t'en recordes de quan no erets més que una criada! — insistí, ell, agressiu.

— Que si m'enrecordo? Mira!

I d'una revolada obrí la seva bata, quedant davant del Nevat sense altre vestit que un brevíssim davantal blanc de minyona i la mitja altíssima destacant-se sobre la seva carn avellutada.

El Nevat es quedà mirant-se-la entontit, sense entendre-la i féu un moviment per tirar-se-li al damunt. Ella s'escorregué com una serp, parapetant-se en un angle de l'habitació i continuà rabiosa:

— Però és per ELL, que ho faig, ho sents? — per ELL! Per l'home que estimo, per l'home que viu il·lusionat del record dels nostres primers petons. Per tu, no; per tu la minyona no existeix, ni es recorda de ics, ni vol saber res del seu passat. Ara és senyora i és mestressa i com a mestressa et mana que surtis desseguida de casa seva.

— Escolta, dona!

— No et vull ni sentir! Veste'n! Veste'n!

— No ho has volgut de grat? Doncs, per força! El teu marit, a qui jo cridaré, ens trobarà en el llit, en el seu propi llit de noces, petonejan-te i fent-te meval!

I traient-se una navalla, l'obrí sorollosament fent craquetejar les molles, mentre amb un cinisme repugnant i provocatiu esclatava amb una forta riallada i li deia a la Laieta:

— Ets la mestressa, veritat? Ets la que manes? Doncs, ara ho veurem qui mana!

La Laieta tregué ràpida la destra d'entre la bata i disparà sobre el Nevat per dugues voltes, qui caigué pesadament als seus peus.

Part de fora, el senyor Ramon sotraquejava amb estrèpit la porta, i ella corregué a obrir-la per refugiar-se en els seus braços.

— Laieta!... Laieta! Què tens? Què et passa?

— Res. Un lladre! Un lladre que volia robar-nos i l'he mort. Mira-te'l!

VÍCTOR RIPALDA

VÍCTOR RIPALDA

Formidable prosista, autor de la novel·leta «El senyor Ramon...», que els nostres lectors coneixen fragmentàriament, ja que els més bells passatges de l'obra

d'aquest notable escriptor no han pogut aparèixer en les nostres columnes, degut a la situació que atravessem. Un dia o altre es donarà l'edició completa d'aquesta bellíssima obra mestra de la literatura galant.

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que s'ens enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

El motiu d'una renyina

LA Rosalia, una ex-cupletista del «Pompeia», cansada de guanyar tres duros cada dia i haver-se d'empassar quaranta vuit sandvitxos de pa amb tomàtec per setmana i emborratxar als cabrits, decidí canviar de ruta i formà, amb un ex-cambrer del local que s'havia descobert una veu força acceptable, un *duetto* per anar a fer *bolos* pels pobles.

No cal dir que el *duetto* no era solament per treballar a les taules, sinó que perdurava fins al llit, on sembla que en Joanet, que així es deia el susdit cambrer, fos per l'edat o pels abusos, no quedava pas tan airosament com davant del respectable.

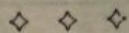
Lo cert fou que el *duetto* s'acabà una tarda amb una estrepitosa baralla dintre la pensió que tots dos ocupaven al carrer Nou de la Rambla: hi hagueren crits, escàndol, plats pel cap, pujada del municipal i l'inevitable desmai de la Rosalia.

I, endemà, aquesta, ja reposada del disgust, reapareixia a l'escenari d'un popular music-hall del Paral·lel.

— I doncs — li preguntà una antiga amiga seva, — com és que has renyit amb en Joanet?

— Ja n'estava tipa, noia, d'aquell *duetto*. Tu creus que és poc empipador per una dona que comenci a tocar la peça i que ell no entri mai a temps?

SIS TELLET

Indiscrecions

Hi ha gent al món que té fama pel seu talent, d'altres que en tenen pels seus diners i d'altres que l'han assolit només que per la seva elegància. En Feliu, el famós campió de carreres a peu coix, és

força conegut entre totes les noies alegres de Barcelona; mai dirieu per què? Res, per una anormalitat fisiològica que li ha proporcionat grans disgustos. En Feliu, sexualment parlant, s'hauria de dir en Feliuet. Mamà Natura no fou gens pròdiga amb ell, per lo que fa referència a poguer acontentar les senyores en general i les senyoretetes en particular. Entre la gent galant, en Feliu és conegut amb el nom de «El nen» i també amb el diminutiu del d'un animallet que abunda molt pels camps i a qui La Fontaine en feu el protagonista d'una famosa fàbula en la que s'ataca irònicament l'imprevisió.

Una tarda, en Feliu entrava al foier de l'«Edén», quan sentí unes noies que reien i cregué oir pronunciar el seu nom.

— Hola, mala gent! — exclamà. — Ja he sentit sonar el meu nom, ja! I de segur que m'estarieu retallant, eh?

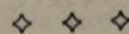
— No, Feliu. I ara! — protestà una d'elles.

— Voleu dir que no en deieu cap de grossa?

Allavors, una de les gentils papallonetes, que no havia oert encara la boca, s'el quedà mirant i digué, esclatant en una rialla serena:

— Com vols que en diguéssim cap de grossa, si parlàvem de tu!

B. U. FADA

Una explicació

Al senyor Pepet no li cabia a la barretina perquè la Carmeta, la seva muller, s'empenyava cada tarda en anar al cine. Ella prou li deia que a casa s'avorria i que, en canvi, en Charlot i la Pina Menicheli la distreien molt, però ell no s'ho acabava de creure.

I no anava malament, perquè la Carmeta, malgrat les seves aseveracions, no anava pas al cine. En un discret refugi es trobava amb en Miquel i mentre el senyor Pepet s'estava al despatx treballant com un negre, els dos pecadors oblidaven les hores.

Aquestes coses acostumen acabar malament. I així fou. Un dia, el senyor Pepet va rebre una discreta confidència indicant on podia comprovar que el volum del seu cap augmentava d'una manera desesperant. L'home hi anà. Ja pot imaginar-se l'escena el llegidor. El marit sorprengué a la seva muller en camisa, a

el en calçotets i la que allí es va armar fou
vergonyida! Mala dona! Bagassa! — feia el

alma't, maridet meu! — exclamà la Carmeta.
— Sa'm que m'expliqui!

Què vols explicar-me! — respongué el senyor

t. Aquest jove, és el meu promès...

— El teu promès? Que t'has tornat boja?

— Si, home! Es per avençar temps. Per quan jo
m'quedi vídua!

Davant de l'aplom de la seva muller, el pobre home
va quedar aclaparat. Ella, considerant, sens dubte,
insuficient la explicació donada, afegí:

— I com que ja saps que avui en dia no hi ha cap
promès que no demani alguns avenços...

UN GAT VELL

◆ ◆ ◆

La virtut ben comprovada

LA Riteta era una d'aquelles noies que ja coneixen
totes les coses d'aquest món — inclús les habi-
tacions de certes cases la mar d'hospitalàries, —
però que sempre ha sapigut, com es diu vulgarment,
amagar la mà i tirar la pedra.

Era, doncs, d'aquesta adorable categoria de criatures
que no saps si et poden portar al més intens plaer o
a l'avant-sala d'una casa de curació.

Un dia, la Riteta, que era molt aficionada a anar
a ballar, entrà al « Iris », a la porta del qual dues
conegudes seves estaven enraonant.

— Hola, mitja virtut! — li digué una d'elles.

— Mitja virtut? Què vols dir? — respongué la Ri-
teta. — Virtut sencera!

— Sencera! Ai, no em facis morir de riure! Sencera
d'on?

— D'on? D'on? Trapacera, més que trapacera! Pre-
gunta-ho als catorze xicotets que he tingut, que tots
un per un han volgut comprovar pràcticament si jo
em conservava pura i sense màcula. Tots catorze et
diran que sí! A veure si tu voldràs sapiguer més que
tots ells plegats!

MIK E. LETH

◆ ◆ ◆

El mal lladre

CREGUEU que a n'aquest món, fins per ésser lladre
s'ha de tenir sort. Quan un neix amb mala pata,
ni per ésser lladre serveix. El pobre *Quelus* n'és
un bon exemple. Pobre xicot, no n'endevinava una.
Quan feia una cartera, ni per casualitat hi trobava un
bitllet. Relotge que afanava, llançada segura. Fins
un dia, que va tenir la xaripa de robar un duro, va
resultar més ful que una nota oficiosa. Però la seva
darrera aventura resumia i compendiava la mala
potra elevada al cubo.

L'home volia donar un cop dels que si s'endevinen
treuen d'engúnies i a l'efecte va escollir una magní-
fica torre de Sant Gervasi.

Preses totes les precaucions, a quarts de dotze va
saltar al jardí, va perforar un vidre amb el diamant,
va obrir el finestral i amb cautela va penetrar dins
de la casa.

Tot estava fosc. No se sentia un respir.

— Per fi, n'he encepegat un! — pensà content el
Quelus, però encara no ho havia pensat, que — cata-
cruc! — s'encén el llum i es troba amb un revòlver
apuntant-li el cervell i una senyora més lletja que una
mala cosa aguantant el revòlver.

L'home es va quedar més fret que un memorialista
de la Virreina al fort de l'hivern.

Ella, que es veu que era d'armes tomar, se li encará
i li demanà:

— Què hi busques tu aquí?

— Oh, ja veurà, dispensi, però... em sembla que
m'he equivocat de casa.

— Es a dir que t'has equivocat, eh? Està bé, doncs,
per què un altre dia sàpigues on te fiques, agenolla't!

— Es que...

— Depressa!

El xicot, tremolant com la fulla a l'arbre, obeí.

— Treu la llengua!

— Apa, buenas!...

— Treu la llengua, o disparo!

El *Quelus*, veient la cosa mal parada, va fer com
si estés a cal metge amb tota resignació, però repli-
cant.

— Vaja, això!...

— Mira que disparo!

El *Quelus* no tingué més remei que començar la
feina... i acabar-la amb tots els ets i uts. Un cop
llest, amb la cua entre les cames, el pobre lladre des-
graciat emprengué el retorn de la ciutat i al cap de
vuit dies es va retirar a la vida privada.

Decididament, era un mal lladre.

DON JOAN

◆ ◆ ◆

Per quedar bé

EN Mateu no era precisament un model de dis-
creció, i això ja li havia proporcionat més de
quatre disgustos. Les imprudències que a cada
moment es lliscaven en la seva conversa l'havien
posat en greus compromisos.

Una tarda s'estava al « Colón » apurant un havà
i una copeta de cognac, quan s'aturà davant d'ell
la senyora Filomena, una jamona casada per més
senyes, la vida de la qual no constituïa pas precisa-
ment un model de virtuts.

— Mateu! — li digué. — Estic molt enfadada amb
vostè. L'altre dia vostè va dir en una tertúlia que
jo, de jove, pertanyia al *demimonde*.

— I ara! — replicà en Mateu. — No s'ho cregui!
Tot lo més que jo devia dir és que vostè havia pertene-
scut al món enter!

A. CABOT

Conte premiat del número passat:

Aquí el que s'ha de mirar!...

Telefonia privada

El senyor Esbitzamosses, el dia de la nevada, arribà atrafegat al «Lyon» i s'entafurà a la cabina telefònica per demanar un cotxe al «Círcol».

— ...Ring... ring...

— ¡Diga!

— Vol fer el favor de posar-me amb el 8-6-4-3 A.

— No li puc servir aquesta línia.

— I això?

— És que la línia està trencada. Amb això de la neu, sap?...

— Ah, ¡jal Dispensi.

El senyor Esbitzamosses demana un altre número i el centre li contesta lo mateix. Un altre i... *naranjas!* Empipat, l'home, crema l'últim cartutxo.

— ...Ring... ring...

— Diga.

— El 6-9-S. P., vol fer el favor!

— Dispensi, però...

— Que també la té trencada vostè?

— Si, senyor, amb això de la nevada...

— Tiri, dona, tiri! Que no ho veu que pel número que li demano lo del fil es lo de menys!...

UNA ADMIRADORA D'EN RIPALDA

— Les manicures tenim la vida assegurada, perquè avui, la mà, és l'element més important en la societat.

D'El Diluvio:

« Desea nodriza joven, buena leche, tres veces semana, pagará diez ptas. cada vez. »

Res, que trobém que ho fa amb forsa economia aquesta xicota.

***

El Brusi, parlant de la nevada, deia:

LA PARTE SEMILLA DE LA NIEVE CONTRA LOS AUTOMOVILES

Próximo a la estatua del general Prim y dando frente al paseo de coches, se situaron más de cien muchachos que tan pronto divisaban un auto que penetraba por la puerta del paseo de San Juan, se pertrechaban y recibían al vehículo con una lluvia de grandes bo as de nieve... »

Al que ens digui lo que vol dir la *parte semilla* li regalarem un caliquenyo peninsular autèntic que guardem des de la setmana tràgica.

***

El Ciero, a la secció deportiva, escriu:

« Hacía tiempo que no podíamos ver reunidos en una carrera sobre pista a un lote de corredores... »

Aquests corredors que van per lots, deuen ésser de saldo.

***

Altre anunci de El Diluvio:

« Hoy día no se necesita tener frio, esta casa vende trajes y abrigos a 15 y 25 ptas. para tapar el frio. »

Si, senyors, l'anunciant te raó: avui no es cap cosa indispensable ni tant sols necessària el tenir fret. Llegint cada dia la premsa, n'hi ha ben bé prou!

***

D'una gacetilla teatral del Ciero:

« Ya desde las primeras escenas, la revista se sindicó como buena, por lo cual el público la aplaudió largamente en diversos pasajes. »

Ja ho veuen! Fins les revistes es sindiquen!

***

Un altre del rotatiu d'en Carrasco:

« Undióse tabique palacio marqués. »

No se sap de cert si darrera de l'envà es va undir també la gramàtica.

***

Una errada de *La Veu*:

« De seguir així ja *beurieu* on haguérem anat a parar. »

Home, seguint així i *bevent* a *trotxa* i *motxa*, segurament que hauríem anat a parar a la « delega »!

* * *

Un anunci de la *sesuda Vanguardia*:

« Busco agente enfermedades para Gracia. »

Què diran els graciencs d'aquest que busca un agent de malalties per la ex-vila?

* * *

Del mateix periòdic:

« Casamiento desea contraerlo catalán huérfano, abogado, 25 años, estatura un metro sesenta y nueve centímetros, buen físico y conducta irreproachable. Posee bufete y 200,000 pesetas. »

Aquest anunciant es veu que és dels que està convençut que les xicotes, abans de casar-se, volen sapiguer la mida. I no negaran vostès que 1,69 és la mida, si, senyors, la mida que agrada més a les noies d'avui en dia.

* * *

D'un diari de la nit:

« El juzgado dispuso el levantamiento del cadáver del muerto... »

Pobre cadàver!

HEM estat a « Romeia ». Som així, nosaltres. De tant en tant, també ens ho prenem en seri. A més, és un teatre que resulta tan a propòsit per anar, a la sortida, a veure a Mamà Dolors i les seves respectables i estimades nenes! A més, hi ha l'Enric Borràs, que, com es natural, fa *Terra Baixa*, i això, per portar a l'amigueta a que s'emocioni sentint l'escena de la mort del llop, sempre és una cosa que està bé. Però on assoleix un èxit el nostre Enriquet és interpretant la moderna obra de costums el *Rei Tip* (!!!).

Dissabte fórem al « Victòria ». Estrenaren *Los celos de la Celes*, una obra en dos actes que no està malament i que té alguns números de música força agradables.

Al « Nou » la senyora Francisquita va fent i *Los gavi-lanes* cada dia van més amunt. En Vendrell ja talla el cupó i es vol fer una casa a la Reforma.

La gentil Pilar Alonso continua a « Eldorado » cantant com un ocell engaviat. És un ocell al qui donaríem el bec, paraula!

Divendres va obrir novament ses portes el music hall « L'as », transformat en Teatre Talia. El local ha quedat d'allò més *chic* i la companyia Melià Cibrian ho pela d'allò més bé!

I no podem dir res més de teatres perquè aquests dies els hem destinat a l'alegre ballaruga carnavalesca. « Bohemia », « Iris », « Paloma » i les setanta vuit societats recreatives on es fan balls de disfresses s'han vist plenes a vessar. Però on la grimègia arriba al deliri *potens* i al deliri *tremens* fou a « Novedats » on es congregà, com cada any, lo més escollit de la nostra corridologia baix els auspicis de donya Pepita, que ve ésser com si dignés-

sim la fada benefactora dels amics de la rialla sana i franca, com una copa de vi del Penedès...

EL NEBOT BATXILLER

CORREU SECRET

Fisk Horn. Lo únic que ens ha agradat ha estat el pseudònim. Continui bufant... i farà am... etxem...! am... polles — *Mick E, Leth*. Es publicarà *¡Cómo no!*, que diuen els argentins del Plà de l'O — *Sorolla*. Car-am! Vostè és modest amb els pseudònims! Els dibuixos són imperfectes i es llàstima perquè els xistos estan bé; els hi aprofitarem per fer-li honor. Vagi practicant-se perquè nosaltres ens hi mirem molt amb els dibuixos. — *Rumall*. Es fluixet com un senyor que hagi perdut la nit i els diners a casa la Mamà; no ens convenç. — *Mauri*. Quan anàvem a doctrina, Mossèn Pollastre ja ens el contava. — *Ark Abot*. El seu conte està molt bé, i li ficarem, eil, al número. — *Calembour*. El senyor Rufasta que pensa donar una conferència al Foment sobre l'influència diplomàtica del xisto en els tractats de comerç agraeix coralment la seva felicitació per l'article de la setmana passada. — *Van da Roth*. Ja veurem. Són coses que s'han de rumiar, sap? — *Barretinaire*. Home! És llàstima que el seu conte ja s'hagi publicat, perquè és molt maco i vostè l'ha escrit molt bé. Per què no prova de fer-nos coses més originals? — *L'home de la Salmasa*. Veurem d'aprofitar-lo. — *Laura Brunet*. És la xaveia més salau que ens hem tirat a la cara! Rebut retrat, que el posarem en un marc d'or.

TEATRE NOVETATS

CARNAVAL - AURIGEMMA

El dissabte prop vinent, dia 8 de març

BALL GLORIA

ORQUESTRA JAZZ - BAND ROHOS - SKA

PER CONTRACTES:
S. Durán. Manso, 30, 3. - 2.

BARCELONA

GRAN SALÓ DE BALL

Bohemia Modernista

El més elegant i
concorregut: : : :

GRANS BALLS
DE CARNAVAL

LA SENYORETA QUE VULGUI ESTUDIAR PER
ARTISTA DEL CUPLET, HA DE VISITAR
L'ESTUDI

CATALONIA - Asalto, 56, entlo.

CLÍNICA DERMO- UROLÓGICA

Veneri - Sífilis Tractaments ràpids i moderns
Consulta especial per a obrers, una pesseta-Visita de 7a9
Ronda Sant Pau, 7, entressol, 2.^a

Nova casa de gomes higieniques LA CORONA

COMTE DEL ASALTO, 95

Preciosíssims e higiènics estutxos LA CORONA presentats en forma de cigarret egípcia - Des de 0'25 i 50 - ACORASSATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tots!

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. COMTE DE L'ASALTO, 86. - BARCELONA i Centres d'Específics.

GAMIANI

Edició completa, amb profusió de dibuixos i làmines originals de l'OXYMEL.

Es el plat fort de la literatura galant.

Demaneu-lo en tots els Kioscs.

NID D'OR

Teléfono 5225 A.

Meublé - Gran Confort
Calefacción Central
Baños en cada habitación
Servicio de carruajes

EL CUPIDO

GOMES HIGIÈNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

POSADA DE LA VEGA

Espléndidas habitaciones - Preus reduïts
Sant Olegari, 17 - BARCELONA

G. ALOMAR

VIES URINÀRIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat
Habitacions a 5 pessetes

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y
CLAVARIUS

Posada SAN ANTONIO

COMTE DEL
ASALTO, 69

HABITACIONS REFINADES, HIGIÈNIQUES I ESPAIOSES
QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVEDES DES DE
2 A 10 PESSETES

PERFUMERIA ASTRA

Venda a granel, a litres i a pès
— Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjans
de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La
Mundial
Espalter, 6
BARCELONA

QUI bada ensopega. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'agin ensopegat. Lavatjes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el qual s'hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENCLOS

Bella i profusa il·lustració dels grans OXYMEL i SARNA.
Demaneu-lo a tot arreu. 2 ptes.

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

Dissabtes, Inyeccions de
606 i 914 a 6 pessetes.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU. Son irrompibles.

També tenim polvos per matar aquells animals que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsa.

1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías genito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajas Rusas Rovisoli

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Sagaldá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

- M'han assegurat que t'enténs amb la Lluïsa.
— Doncs t'han enganyat perquè no ens havém pogut entendre mai.